

Dodelijk spel

Eerder verschenen van Lucy Christopher:
Dreigende stilte (eerder uitgegeven als: *Brief aan mijn ontvoerder*)
Toen de zwanen kwamen

Dodelijk spel

Lucy Christopher

Oorspronkelijke titel: *The Killing Woods*

Oorspronkelijke uitgave: Chicken House

Copyright © 2013 Tekst Lucy Christopher

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 Chicken House, Amsterdam

Vertaling: Sabine Mutsaers

Cover Design: © Steve Wells 2012

Vormgeving omslag: Nanja Toebak

Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4377 9

ISBN e-book 978 90 443 4478 6

NUR 285

www.chickenhouse.eu

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Chicken House/The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Voor Catherine

I can see you
Through the branches and the leaves
So tenderly running
So far
So far
From me.'

– Quiet Marauder, *Roda and the Bunker*

VOORAFGAAND

1

Zaterdagavond, augustus
Emily

Er hing iets over mijn vaders gestrekte armen, languit. Een hert? Een jong hertje dat gewond geraakt was? Het lag daar slap, met lange benen; misschien was het in de valstrik van een stroper terechtgekomen. Een vergissing. Dus daar had mijn vader al die tijd gezeten, in het bos, om dat beestje te bevrijden. Ik blies langzaam mijn adem uit en tuurde met samengeknepen ogen door de mist die als een spook om mijn vader heen hing. Toen haalde ik mijn hand van mijn slaapkamerraam; de herinnering aan mijn huid bleef achter op het glas. Ik vloog de trap af, de hal door naar de keuken aan de achterkant van het huis. Nadat ik de tuindeur had opengezwaaaid, wachtte ik mijn vader daar op.

Het was een eeuwigheid geleden dat hij een gewond dier had meegebracht, en hij was nooit eerder met een hert thuisgekomen, al kon ik me wel herinneren hem ooit geholpen te hebben met het bevrijden van een ree uit een klem in het bos. Hij had toen zijn handen snel en voorzichtig verplaatst van het ijzerdraad om de poot van het dier naar haar hals, om te voelen of haar hart nog klopte, waarbij hij haar voortdurend streekte. Dit was vast ook zoïets. Het kon best eens goed zijn voor mijn vader om weer een hert te redden, dan had hij iets om zijn gedachten

af te leiden van al het andere, om hem te helpen aan de duisternis te ontsnappen.

Ik hoorde mijn vaders voeten over de kinderkopjes sloffen, zag zijn bewegingen. Toen ik probeerde de contouren van het hertenlijf te volgen, klopte er niets van. De benen waren niet lang genoeg, en de hals evenmin. Ik deed een stap in hun richting. En toen zag ik het, ik zag de gedaante.

Het was geen hert waar mijn vader mee aan kwam lopen. Het was een meisje.

Haar nek was naar achteren gebogen, haar blote armen glansden in het maanlicht. Haar kleren waren drijfnat. Het tuinhok piepte toen mijn vader zich er moeizaam doorheen wurmde. Hoe lang droeg hij haar al in zijn armen? Waar kwam hij vandaan? Ik liep achteruit de keuken in. Mijn vader had dit soort dingen gedaan toen hij nog soldaat was, een soldaat die mensen redde... misschien was hij nu weer de held. Toen zag ik dat de huid van het meisje grauw zag, en blauwig rondom de mond, als uitgelopen lippenstift. Haar lange haar plakte aan haar gezicht, donker van de regen. Ik zag haar groene truitje met korte mouwen en haar zilveren armbandje. Het liefst had ik haar natte haar uit haar gezicht gestreken, maar ik hield mezelf tegen toen mijn hand al halverwege was. Ik herkende haar. Ik kende dit meisje.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ik.

Mijn vader gaf geen antwoord. Zijn gezicht was rood en vochtig, en hij hijgde toen hij zich langs me heen wurmde. De vingers van het meisje raakten mijn arm; ze waren ijskoud, koud als de dood, koud als een steen die je in een grot vindt. Mijn vader legde haar voorzichtig op de keukentafel, alsof hij haar in bed legde. Hij draaide haar hoofd opzij en strekte een van haar armen, zodat ze in de stabiele zijligging lag. Hij raakte voorzichtig haar hals aan, zoals hij dat lang geleden had gedaan bij de ree in de klem. Maar dit hertje bewoog niet, verzette zich niet en probeerde hem niet tegen te houden.

Ze heette Ashlee Parker.

Ik dwong mezelf om mijn vingers op haar pols te leggen, en ik wachtte lang genoeg om het zeker te weten. Ik wist dat ik paniekerig zou moeten reageren, een ambulance zou moeten bellen... maar Ashlee Parkers ogen staarden me aan, roerloos, bruin en groot.

‘Ze heeft modellenogen,’ had Kirsty ooit gezegd. ‘Ze is mooi. Geen wonder dat Damon Hilary niet bij haar weg te slaan is.’

Damon Hilary. Ik voelde een steek in mijn binnenste zodra ik aan hem dacht, aan hoe hij hierop zou reageren.

Even liet ik mijn vingertopje op Ashlees wang rusten. Ik wilde haar helpen vechten, haar helpen zich los te rukken en tussen de bomen te verdwijnen. Ik kon alleen maar hopen dat het niet waar was, alles wat er schreeuwend door mijn hoofd ging.

‘Is ze...?’ Ik aarzelde. ‘Gaat het wel goed met haar?’

Mijn vader gaf geen antwoord. Ik weet niet wat hij dacht, of hij hoopte dat ze wakker zou worden. Maar ik had de rode vlekjes in haar hals gezien, de blauwe spikkels die zich ontvouwd als bloemblaadjes. Ik zag dat ze niet ademde.

Wat had ze in het bos te zoeken gehad?

Hoe was dit gebeurd?

Ik weet niet hoelang we daar stonden, terwijl de maan en de sterren als zoeklichten door het keukenraam schenen. Het leek een eeuwigheid. Uiteindelijk klonk er boven gekraak: mijn moeder was uit bed.

‘Is alles goed daar beneden?’ riep ze.

Misschien had zij ook gewacht tot mijn vader terugkwam en had ze gedaan alsof ze sliep, net als ik daarstraks had gedaan, terwijl ze lag te luisteren naar het zomerse onweer. Nu hoorde ik het geschuifel van haar pantoffels in de gang. De keukendeur zwaaide naar binnen toe open en mijn moeder begon onmiddellijk te klagen dat het mijn vaders schuld was dat ze wakker gelegen had van bezorgdheid, en ze begon hem

de les te lezen en zei dat hij niet buiten moest blijven als het onweerde.

‘Je weet toch wat dit weer met jou doet...’ zei ze. ‘Je moet niet...’

Toen zag ze Ashlee. Ze stootte een benepen kreetje uit, alsof ze in één keer alle zuurstof in de ruimte had opgebruikt. Ze keek eerst naar mijn vader en toen naar Ashlee. Ze liep naar haar toe en zocht naar een polsslag.

‘Wie is dat?’ vroeg ze zacht. Toen mijn vader geen antwoord gaf, beende ze de keuken door en pakte hem bij de schouders. ‘Wat is er gebeurd?’

Mijn moeder liep naar de telefoon die in de vensterbank stond en liet haar blik over het met modder besmeurde gezicht en de natte kleren van mijn vader gaan. Toen keek ze weer naar Ashlee. Het hijgende, piepende geluid uit mijn vaders borstkas nam toe.

‘Was ze in het bos?’ Mijn moeder verhief haar stem. ‘Met jou?’ Haar vingers trilden terwijl ze de cijfers op de telefoon intoetste. Na een hele tijd werd er opgenomen. ‘Stuur een ambulance... politie.’

Ik wilde tegen mijn moeder zeggen dat dit Ashlee Parker was, van school. Ik wilde zeggen dat ik niet wist wat er was gebeurd, en mijn vader ook niet, en dat hij probeerde haar leven te redden... maar de woorden bleven in mijn keel steken als iets wat ik half had doorgeslikt. Mijn moeder gaf ons adres door, hing op en liep terug naar mijn vader. Haar nagels groeven zich diep in zijn schouders. Mijn vader hapte als een vis naar lucht, het begin van een van zijn paniekaanvallen. Ik wist dat ik zijn inhaler zou moeten gaan halen, of zachtjes tegen hem moest praten – hem eraan herinneren waar hij was en wie wij waren – maar ik kon me niet verroeren. Ik kon alleen maar naar de bange ogen van mijn moeder kijken.

‘Vertel me wat er is gebeurd, Jon!’ zei ze streng.

Ik schuifelde naar de open tuindeur. *Geef papa de tijd*, had ik willen zeggen. *Laat hem het uitleggen*. Maar mijn moeder wilde antwoord, en daarvan raakte ik ook in paniek. Ik wilde weg.

‘Papa heeft haar gevonden,’ fluisterde ik. Ik zei het omdat ik wilde dat het waar was. ‘Ze was in het bos aan het wandelen... verdwaald.’

Mijn moeder keek me aan. Het was de eerste keer die nacht dat een van mijn beide ouders me leek te zien. ‘Ze is dood, Emily.’

Haar woorden maakten dat ik naar de deurklink tastte, iets om me aan vast te houden. Toen schrok ik op door een plotse-linge schreeuw van mijn vader.

‘Ze hoorde daar niet te zijn!’

Dat zei hij altijd als hij terugkeerde uit een flashback. Dezelfde woorden. Hij had weer een flashback, dat moest wel. Mijn moeder had gelijk. Het moest begonnen zijn toen hij de donder hoorde, toen hij buiten rondliep tijdens het onweer terwijl hij ver uit de buurt van het bos had moeten blijven.

Mijn moeder streek het haar uit Ashlee Parkers gezicht. ‘Heb je iets gedaan, Jon?’ vroeg ze heel zacht.

Ik dook naar voren. Ik wilde haar woorden tegenhouden, dit alles een halt toeroepen. ‘Hoe had hij nou iets kunnen doen?’

Mijn moeder stak haar hand naar me op, ze wilde dat mijn vader zelf antwoord gaf.

‘Hij zit in een...’ zei ik. ‘Hij is gewoon...’

Mijn vaders handen trilden. Hij was volkomen in paniek en draaide door, zoals ik hem al zo vaak had zien doordraaien. Alleen was het deze keer nog erger: zijn ogen stonden op de een of andere manier nog verwilderder, nog altijd glazig van zijn nachtmerrie. Wist hij eigenlijk wel waar hij was? Wie wij waren?

Mijn moeder bleef maar naar hem kijken. ‘Als je iets weet, Jon, wat dan ook, dan nemen ze je mee en word je verhoord, steeds opnieuw...’

‘Mee?’ Mijn vaders armen trilden ook. ‘Weg, weg...’ Hij herhaalde het woord alsof het vastzat in zijn hoofd.

‘Weg van ons. Weg van het bos. Dan nemen ze je mee in een politieauto... Begrijp je dat?’

‘Mee,’ zei mijn vader nog een keer. ‘Mee.’

Zijn blik ging van mijn moeder naar Ashlee Parker en vervolgens door het raam naar het bos, alsof hij iets zocht. Alsof hij zich iets probeerde te herinneren, iets wilde terughalen. Toen zakte hij op de vloer in elkaar alsof al zijn botten gebroken waren, en met een hevig schokkend lijf greep hij zich vast aan het aanrechtblad. Ik liep naar hem toe, maar hij hield beschermend een arm voor zijn gezicht, alsof hij bang was dat ik hem zou slaan.

‘Het spijt me,’ zei hij met waterige ogen. ‘Het spijt me zo.’ Wanhopig keek hij mijn moeder aan. ‘Maar ze schreeuwden... De soldaat zei dat ik het had gedaan.’ Hoofdschuddend begon hij te mompelen: ‘Ik, ik, ik...’

Dezelfde woorden. Hetzelfde verhaal over de soldaten die tegen hem geschreeuwd hadden tijdens dat vuurgevecht, die tegen hem hadden gezegd dat hij een burger had gedood. Mijn vader had een herinnering aan die laatste keer dat hij uitgezonden was. Een flashback.

Mijn moeder had het ook door. ‘Maar dit is een ander meisje,’ zei ze ferm tegen hem. ‘Niet het meisje dat jij hebt gedood.’

‘Hetzelfde!’ jammerde mijn vader. ‘Hetzelfde.’

Hij ramde met zijn vuist tegen een keukenkastje; het bloed liep langs het deurtje. Als mijn vader zo’n bui had, stuurde mijn moeder me meestal naar mijn kamer, en soms ging ze met me mee. Dan luisterden we naar zijn geschreeuw in de nacht en naar de vernielingen die hij in zijn woede aanrichtte. Buiten begon het weer te regenen, zwaar en aanhoudend, maar het onweerde niet meer. Mijn vader bleef maar naar adem happen.

‘Ik was in de compound... en zij was... ze was er ook en ik...’ Hij struikelde over zijn woorden, zweeg en begon opnieuw. ‘Het

was niet mijn bedoeling... maar de vijand hield zich schuil... daar in het donker... overal om ons heen...'

'Je bent niet uitgezonden, Jon! Er is geen vuurgevecht! Je hebt niemand doodgeschoten!' Mijn moeder smeekte nu bijna. 'Je bent thuis in de keuken. Met je vrouw en je dochter. Je bent een voormalig soldaat die een flashback heeft, meer niet!'

Mijn vader knipperde met zijn ogen. Misschien dacht mijn moeder dat ze hem had teruggehaald, want ze voegde eraan toe: 'Maar je hebt wel een meisje mee naar huis gebracht, Jon, en ze is dood.'

'Het was niet mijn bedoeling...'. Mijn vader draaide zich om naar de regen die schuin tegen het keukenraam striemde. Kwam hij tot zijn positieven?

'Maar de soldaat zei... Hij zei dat het...'. Hoofdschuddend ging hij door met zijn gemompel: 'Ik heb het gedaan. Ik... ik...'

2

Zondagochtend Damon

De zon was warm op mijn oogleden. Toen ik mijn hand naar mijn hals bracht, voelde ik maar één hondenhalsband. De hare? Ik streek met mijn vingers over het versleten leer en de stijve stiksels, de minuscule scheurtjes in de randen en de koude, ronde penning die eraan hing. Toen voelde ik de letters die erin gegraveerd waren: DH.

Waar was Ashlees halsband dan?

En hoe laat was het eigenlijk?

Ik tastte op mijn borst, het matras en het kussen. Niets. Maar ik had haar wel te pakken gekregen. We hadden het gedaan, écht gedaan, zoals ze had beloofd. Waarom had ik haar halsband dan niet? Of waarom had zij de mijne niet? Ik probeerde mijn hersenen te dwingen om na te denken, de herinnering terug te halen. Haar zoete rozenparfum hing nog in mijn neusgaten. Ik proefde modder op mijn tanden en mijn tandvlees, en op mijn tandvlees proefde ik ook Ashlees toverpoeder. Nu dwong ik mezelf om mijn ogen helemaal open te doen, en ik liet mijn blik over het bed gaan, op zoek naar Ashlees smalle, glimmende roze halsband. Hij lag ook niet op de grond, was 's nachts niet van mijn hals gevallen. Zelf lag ik krom als een banaan boven op het dekbed, nog in het oude legerhemd van mijn

vader, vol met moddervegen. Overal zand en bladeren, en ik was nat... drijfnat. Zweet? Nee, regen. Het had geonweerd vannacht. Ik moest behoorlijk ver heen zijn geweest, dat ik me dat niet meteen had herinnerd. Ik had zelfs mijn laarzen nog aan.

Maar geen halsband... nergens. Misschien had ik hem in het bos laten vallen? Ashlee zou me vermoorden als ik haar halsband kwijt was. Ze zouden me allemaal wat aandoen. Dan moesten we eerst een nieuwe voor haar kopen voordat we de Game weer konden spelen.

Ik ging rechtop zitten en had daar meteen spijt van. Mijn halsband leek te strak om mijn nek te zitten en ik friemelde eraan om hem los te maken, mijn handen nog dronken en onhandig. Door het aanraken van mijn hals werd ik nog beroerder. Ik gooide de halsband op mijn hoofdkussen en trok toen ook het legerhemd uit. Met mijn hand op de plek waar mijn tatoeage begon, heel laag op mijn onderrug, probeerde ik wat dieper adem te halen. Alles aan me stonk, maar er lag nergens kots of pis op de vloerbedekking, voor zover ik kon zien. Ik weet nog dat Ed een keer opschepperig vertelde dat hij na de Game zo dronken was geweest dat hij in een hoek van zijn kamer had gepist. Hij had iets gezegd over 'net zo bezopen als Mack z'n pa', waarna hij had moeten wegduiken voor Macks vuist.

Ik wist dat ik de anderen zou moeten sms'en om te vragen wie er had gewonnen.

Ik zou Ashlee moeten sms'en.

Zoekend klopte ik op mijn klamme legerbroek, die aan mijn benen plakte, maar mijn telefoon zat er niet in. Had ik die ook verloren? Ik had te zware koppijn om erover na te denken, misschien had ik mijn hersencellen wel stukgezopen. We hadden 'm vooraf flink geraakt op het parkeerterrein, en daarna natuurlijk in het bos. En nadat Ashlee me dat toverpoeder had gegeven, was het bos veranderd in iets heel wazigs.

‘Toverland,’ had ze giechelend gezegd. ‘Laat het over je heen komen.’

Maar had Ashlee mij daarna over zich heen laten komen?

Ik staaarde naar mijn legerkisten alsof die de herinneringen konden terughalen. Ze zaten onder de modder, en aan een van de veters plakte een blaadje. De schoenen zagen er net zo gehavend uit als ik me voelde. Ik herinnerde me dat mijn gezicht op iets vochtigs had gelegen, de geur van aarde... en er zaten stukjes blad en schors in mijn haar. Ruw schopte ik de legerkisten uit en gooide ze onder het bed. Toen pakte ik het dekbed en trok het over me heen tegen het zonlicht, begroef me eronder. Ik wilde slapen. Ik wilde dat Ashlee me betastte en opnieuw met me deed wat ze de vorige avond gedaan moest hebben, maar wel op zo’n manier dat ik het me zou herinneren. Ik wilde een kop thee.

Daar lag ik dan, maar de thee of Ashlee verscheen niet als bij toverslag, en zelfs de slaap wilde niet komen. Te veel hoofdpijn. Toch hield ik mijn ogen gesloten. Gisteravond was anders geweest dan de andere avonden, en niet alleen vanwege de seks die Ashlee me had beloofd. Om te beginnen was er dat witte poeder geweest, haar ‘toverpoeder’. Ashlee had een heel verhaal opgehangen over elfjes in het bos die we zouden zien zodra het spul begon te werken.

‘Onderga het gewoon,’ had ze gezegd, waarna ze het poeder over ons tandvlees wreef.

Ashlee was goed in het regelen van drugs, maar dit spul had ze nooit eerder gehad. Charlie had gelachen als een hyena. Ik had zijn gezicht langzaam zien veranderen in een lange snuit.

‘Jij krijgt een speciale behandeling,’ fluisterde Ashlee tegen mij, en ze wreef zoveel van het poeder over mijn tandvlees dat ik ervan moest kokhalzen.

En later hadden we in het bos op de grond gelegen. We hadden het gedaan, helemaal. Ik probeerde me te herinneren hoe

het voelde... hoe zij voelde. Haar zachte huid om me heen. Haar warmte.

Niks!

Wat had neuken voor zin als je er later niets van kon herinneren? Wat had al het andere voor zin als je er zo'n koppijn aan overhield? Had iemand me een dreun verkocht aan het einde van de Game? Waarom kwam de herinnering niet terug? Had ik daarom haar halsband ook niet? Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en keek speurend om me heen, tot ik mijn telefoon op het nachtkastje zag liggen. Ik toetste een bericht voor haar in.

Wat ben je aan het doen, lekker ding?

Klonk dat te gretig? Alsof het me niet om haar ging, maar om de seks? Was ik nou een ontzettende lul?

Ik verstuurde het toch. Toen liet ik mijn hoofd in het kussen zakken en wachtte op antwoord. Ze zou me iets leuks sturen, misschien zelfs een foto. Dat deed ze de laatste tijd vaak: foto's van zichzelf in bed, in pyjama, of een kiekje om me te laten zien wat voor ondergoed ze aanhad. Maar nu, met die hoofdpijn, zou ik er al genoeg aan gehad hebben als ze me even liet weten dat ze het fijn had gevonden gisteravond. Of als ze me vertelde wie de meeste halsbanden had gescoord, wie de Game had gewonnen.

Ik droomde dat ze me betastte. Ik voelde haar afgekloven nagels over mijn buik gaan. Ze smaakte naar suiker en haar tong glibberde als een vis over mijn tanden. Toen nam ze me in haar mond en maakte me warm. Ik nam haar... bijna. Ik liet me al bijna gaan. Zo droomde ik verder tot het zonlicht me weer verwarmde en er een sms piepte bij mijn oor. Ik glimlachte. Ik had een stijve gekregen van de droom en was helemaal klaar voor haar lieve woordjes. Misschien zou ik haar bellen en zachtjes vieze dingen in haar oor fluisteren. Misschien zou ze me herinneren aan wat we gisteravond hadden gedaan.

Maar het bericht was afkomstig van Mack.

Ik las het toch maar. Steunend op mijn ellebogen staarde ik

een hele tijd naar de woorden. Hoe langer ik ze las, hoe wakkerder ik werd.

Gehoord wat er is gebeurd? Gaat het? Kom langs, man.

Waar had hij het over?

Had ik iets stoms gedaan? Was ik echt zo bezopen en stoned geweest? Ik bekeek mijn andere berichten: niets van Ashlee sinds gisteravond. Had ze een rotbui? Het was niks voor haar om me zo lang te negeren.

Ik fronste mijn voorhoofd. Er zat een woord in mijn hoofd dat uit het niets was opgedoken.

Waardeloos.

Waarom?

Had ze me gisteravond waardeloos genoemd? Sloeg dat op mijn prestatie tijdens de daad? Was ik te ver heen geweest door de drugs om hem overeind te krijgen? Om me nog ergens druk om te maken?

Uiteindelijk sms'te ik naar Mack: *Hoe bedoel je? Met mij alles oké. Koppijn.*

Mack belde. Zijn stem klonk schor, met een scherp randje van het slaapgebrek. 'Weet je het nog niet? Zijn ze nog niet bij jou geweest of... helemaal niks? De politie?'

'Wat weet ik niet? Waar heb je het over?'

Ik hoorde hem diep inademen. 'Je weet het nog niet van Ashlee?'

Ik zweeg. Snapte er geen bal van.

'Kom langs, man,' zei hij. 'Kom gewoon hierheen. We moeten iets bespreken.'